

[Justitsministeren]

Jeg forstår det derfor heller ikke helt, når hr. Bernhard Baunsgaard giver udtryk for – man kan vel ikke sige mistillid, men noget i retning af manglende forventninger om, at domstolene vil følge det. Der bliver jo aldrig idømt en strengere straf, end de to lægdommere går med til, og jeg har da hidtil opfattet det sådan, at folketinget havde tillid til lægdommerne i disse sager, så hvis det bliver tilkendegivet fra folketingets side, at straffene nu skal nedsættes med en tredjedel, forstår jeg ikke, at nogen kan have den opfattelse, at det ikke vil blive fulgt både af de juridiske dommere og af lægdommerne.

Og hvorfor er det så vigtigt? Jo, jeg synes, det var et stort fremskridt her i landet, da vi i det væsentlige afskaffede de tidsbestemte straffe, men prøveløsladelsen virker jo i dag som en tidsbestemt straf. 90 pct. bliver prøveløsladt efter to tredjedele tids forløb, men de resterende 10 pct. bliver det ikke. Hvorfor skal de være i den situation, at de ender med at få en længere straf end de andre? Fravigelsen fra det, domstolene har bestemt, synes jeg også er yderst uheldig.

Jeg synes, der er al mulig grund til at drøfte dette, og jeg forstår ikke hr. Lenger, når han siger, at det, der er os imellem, det er tilsynet. Jeg sagde udtrykkeligt: det vil betyde, at tilsynet med de løsladte, fremfor som i dag at være noget tvangsmæssigt, i de fleste tilfælde vil gå over til at være et tilbud, hvilket efter min mening stemmer bedst med en moderne kriminalpolitisk holdning.

Er det da tvangsmomentet, hr. Lenger betragter som det afgørende? Vil hr. Lenger beholde prøveløsladelsesinstituttet for at kunne sige til de pågældende: hvis ikke I opfører jer ordentlig, bliver I sat ind igen? Her tror jeg på, at frivillighed er meget bedre, og hvis vi kunne være enige om det, kan jeg ikke se, hvad forskellen i vor opfattelse er.

En nedsættelse af straffen, afskaffelse af den automatiske prøveløsladelse og en individuel hensyntagen til de indsatte, sådan at man kan løslade i visse tilfælde på prøve, er det program, som jeg mener er det rigtige. Jeg vil da tilføje, at jeg hørte med stor interesse, hvad der blev sagt på konferencen, men jeg vil med lige så stor interesse høre her i begyndelsen af marts måned, hvad repræsentanterne for de indsatte siger om dette spørgsmål.

Lenger (VS):

Vi kan sagtens blive enige om det uheldige i tidsbestemte straffe. Vi behandlede jo tidligere i dag et forslag, også fra VS, netop om afskaffelse af den helt uforudsigelige livtidsstraf – men lad det nu ligge.

Jeg er glad for, at ministeren går ind i debatten om lige præcis dette punkt, for det kan så give os lejlighed til at få opklaret, hvad det er, ministeren gerne vil, og derfor vil jeg spørge, om forskellen på det, ministeren gerne vil, og de forhold, vi har i dag, alene er, at de små 200 mennesker, som får afslag på prøveløsladelse efter to tredjedele tid, skal løslades efter det, der i dag svarer til to tredjedele tid. Jeg går ud fra, at det i hvert fald er én af forskellene.

Jeg vil også gerne spørge, om ministeren dermed har frafaldet sit tidligere ønske om at knytte en ændring af prøveløsladelserne sammen med ændringer af udgangsreglerne. I forbindelse med et spørgsmål i spørgetiden for et par måneder siden bemærkede jeg, at ministeren som de eneste eksempler på ændringer i udgangsreglerne, som han kunne forestille sig, nævnte, at der skulle være dårligere muligheder for at foretage opsparing af udgang. Derfor vil jeg gerne spørge: er det det eneste, ministeren har forestillet sig, og forestiller han sig stadig, at ændringer i prøveløsladelsesinstituttet skal knyttes sammen med ændringer i udgangsreglerne i mere restriktiv retning?

Mit spørgsmål er særdeles velbegrunderet, fordi ministeren ved de seneste lejligheder, hvor han har udtalt sig om prøveløsladelserne, ikke har knyttet en ændring af dem sammen med sin oprindelige betingelse: en ændring i udgangsreglerne.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det er rigtigt forstået. Jeg knytter ikke de to ting sammen. Jeg har udtalt mig om begge spørgsmål, det er rigtigt, og hr. Lenger kender mine synspunkter vedrørende udgangstilladelsen. Begge dele var fremme på konferencen, men spørgsmålet om afskaffelse af prøveløsladelsen har for mig ikke en sådan direkte tilknytning til spørgsmålet om udgangstilladelsen, at vi behøver at kombinere dem. Jeg mener, det er to selvstændige spørgsmål.